

A Győri Ítéltábla a dr. ... kamarai jogtanácsos eljárása mellett aAdó- és Vámigazgatósága által képviselt **felperes neve felperesnek** a Szűcs és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve alperes** ellen a Cstv. 33/A. § szerinti, a gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének felelőssége megállapítása iránt indított perében a Győri Törvényszék 2019. december 4. napján kelt G.20.452/2019/7. szám alatti ítélete ellen az alperes által 8. sorszám alatt előterjesztett, 11. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 12.500 (Tizenkettőezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes alapításától - 2011. január 31-től - önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője volt a **Cég 1 Kft**-nek (a továbbiakban adós). Az adós utoljára a 2013. évre vonatkozó éves beszámolót helyezte letétbe, s ezzel a társasággal üzleti kapcsolatba kerülők számára a valós pénzügyi helyzet megismerését megnehezítette.

Az adós ellen a felperes már 2011-ben végrehajtási eljárást indított, amely eredménytelen volt, a folyamatos adóvégrehajtás a felszámolásra tekintettel szűnt meg. Az alperes az adós likviditási gondjait ismerte, négy alkalommal (2011. május 31., 2012. január 26. és március 14., 2014. május 23.) fizetési könnyítést kért a felperestől. Az adós ellen további hat hitelező is kezdeményezett végrehajtást.

A **Cég 1 Kft.** fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2014 júniusában bekövetkezett.

A beszámoló letétbe helyezésével kapcsolatos mulasztás miatt a Győri Törvényszék Cégbírósága a Cgt.../4. számú végzésével elrendelte kényszersztörölését, majd a Győri Törvényszék Fpk.313/2017/6. számú végzésével megállapította az adós fizetéseképtelenségét, és elrendelte a felszámolását. A felszámolás kezdő időpontja 2017. november 9.

A felszámolás során bejelentett hitelezői igények összege 26.028.476,- Ft volt; ebből a felperes hitelezői igénye 23.445.378,- Ft. Az alperes az iratanyagot és a tevékenységzáró mérleget, valamint az abban kimutatott 141.000,- Ft pénzkészletet a felszámolónak átadta. A felszámolási zárómérleg szerint a hitelezők kielégítésére vagyonihiány miatt nem volt mód, az adós a cégjegyzékből 2018. december 4-én került törlésre. A felperesi hitelező 23.445.378,- Ft összegű követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsult.

* * *

A felperes keresetében a Cstv. 33/A. §-a alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes - mint az adós volt vezető tisztségviselője - a gazdasági társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése után ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, és emiatt a hitelezők mindösszesen 26.028.476,-Ft összegű (ebből a felperesi hitelezőé 23.445.378,-Ft) nyilvántartásba vett követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsult. Kérte az alperest perköltség megfizetésére kötelezni a 32/2003. (VIII. 22.) IM-rendelet 3. §-a alapján.

Arra hivatkozott, hogy az adós megalakulásától számítottan az alperes volt annak önálló képviseleti joggal bíró vezető tisztségviselője. A felszámoló jelentéséből (1/F/3.) kitűnően az eljárás lefolytatásához szükséges iratanyag és a tevékenységet lezáró mérleg, valamint a zárómérlegben szereplő 141.000,- Ft készpénz átadásra került a felszámoló részére, azonban a felszámoló zárójelentéséből és az IM céginformációs és elektronikus cégeljárásban közreműködő szolgálatának nyilvántartásából kitűnően 2013. évvel bezárólag tett eleget utoljára az adós a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének és a Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségeit sem teljesítette maradéktalanul.

Az adós 2014. évben még végzett tevékenységet. 2013. évi mérlegében 35.000.000,- Ft befektetett pénzügyi eszköz és 35.115.000,- Ft összegű követelés szerepelt. A 2014. május 31-i főkönyvi kivonat 381. „Pénztár” elnevezésű főkönyvi számla egyenlege 15.836.942,- Ft-ot mutat. Ezzel szemben a 2017. november 8-án kelt tevékenységzáró beszámolóban már csupán 141.000,- Ft pénzeszköz szerepelt.

Rámutatott, hogy csupán főszabályként terheli a hitelezőt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése és annak kezdő időpontja, a jogellenes ügyvezetői magatartás az azzal okozati összefüggésben bekövetkezett hitelezői követelések teljes kielégítése megghiúsulásának bizonyítása. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében a beszámolóval kapcsolatos mulasztásával az adós a vele üzleti kapcsolatba kerülők számára az adós valós pénzügyi helyzetének megismerését megnehezítette. Emiatt a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése megfordítja az általános szabályok szerinti bizonyítási terhet, ebben az esetben nem tényállási elem a vagyonsökkenés, illetve a vezető mulasztása és a vagyonsökkenés közötti okozati összefüggés, s a hitelezőnek elegendő a vezetőt terhelő mulasztás tényét bizonyítani, mely alól az alperes mentheti ki magát, neki kell igazolnia, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha az fenn is állt, vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

Rámutatott, hogy az adóssal szemben 2011 áprilisától a felszámolás elrendeléséig végrehajtási eljárás volt folyamatban, négy alkalommal - utoljára 2014. évben - részletfizetés engedélyezése iránt terjesztett elő kérelmet.

* * *

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Módosított ellenkérelmében elismerte, hogy az adós 2014 júniusában már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, s a keresetben megjelölt összegeket sem vitatta, de álláspontja szerint a NAV ellenőrzések során feltárt **adóhiányt az adóigazgatási eljárás keretében kellett volna érvényesíteni** a felperesnek, erre a jelen per keretében nincs lehetőség.

A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazásához a felperes köteles igazolni, hogy az éves beszámolóval, az irat- és vagyonátadással, illetve a tájékoztatással kapcsolatos kötelezettségeit felróhatóan szegte meg. A felperes azonban nem jelölte meg azon bizonyítékait, melyek a felróhatóságát igazolnák, ennek hiányában önkényesen akarja megfordítani a bizonyítási terhet.

A kimentés körében arra hivatkozott, hogy ügyvezetősége alatt a tőle elvárható legnagyobb gondossággal járt el, az adós gazdasági nehézségei nem tevékenységére, hanem rajta kívül álló és számára ismeretlen okokra voltak visszavezethetők. A 35.000.000,- Ft összegű befektetés előre nem látható okok miatt veszteséget okozott, ehhez társultak magánéleti nehézségei. Cselekvősége nem áll okozati összefüggésben az adós vagyonának csökkenésével, vagy a hitelezői követelések teljes mértékű kielégítésének megghiúsulásával, részben tájékozatlan volt, részben nehézségei voltak az adós könyvelőjével való kapcsolattartásban.

* * *

A hitelező válasziratában rámutatott, hogy mivel mulasztása tényét az alperes sem vitatta, így a Cstv. 33/A. §-a (5) bekezdése szerinti objektív tényeket igazolta, a vezető tisztségviselő bizonyított mulasztása pedig feltételezi a felróhatóságot, a mentesülés körében annak hiányát az alperesnek kell igazolni, aki azonban e körben felróhatósága hiányára minden konkrétum és annak igazolása nélkül hivatkozott.

* * *

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes, mint a **Cég 1 Kft. „f.a.”** volt vezető tisztségviselője a gazdasági társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezte után ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően megnehezítette az adós valós pénzügyi helyzetének megismerését, és a hitelezők mindösszesen 26.028.476,-Ft összegű, ebből a felperesi hitelező 23.445.378,-Ft összegű nyilvántartásba vett követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsult.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 35.000,- Ft elsőfokú perköltséget, az az állam javára 36.000,- Ft feljegyzett elsőfokú peres eljárási illetéket.

Arra hivatkozott, hogy azt a felek egyezően adták elő, hogy az adós 2014 júniusától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, az alperes nem vitatta a keresetben megjelölt összecszerúséget, s azt sem, hogy az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségeinek 2014-től 2017. évek vonatkozásában nem tett eleget.

Az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a fenti mulasztás nem volt felróható neki, illetve, hogy a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette, erre nézve azonban az alperes nem ajánlott fel bizonyítást, erre figyelemmel a **Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti vélelem alapján** meg kellett állapítania az alperes felelősségét a felperesi követelés kielégítésének megghiúsulásáért.

* * *

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt - a Pp. 369. § (3) bekezdés a) és d) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérve - az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Megismételte, hogy a felperes a követelését a 2017. évi CLIII. törvény 1. §-a értelmében **elsődlegesen adóigazgatási eljárás keretében** érvényesítheti, jelen helyzetre a Cstv. 33/A. §-a nem alkalmazható, a válságos személyi körülmények között élő alperes mögöttes felelőssége föl sem merülhet.

Amennyiben az igény mégis érvényesíthető jelen eljárásban, úgy rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság **tévesen telepítette rá a kimentés bizonyításának terhét**. Számára ugyanis nem volt felróható, hogy nem vagy nem megfelelően tett eleget az éves beszámoló letétbe helyezése és közzététele iránti kötelezettségének. Tévesen értékelte a terhét az elsőfokú bíróság, hogy nem ajánlott fel bizonyítást, e téren ilyen kötelezettség ugyanis nem terhelte. A vagyoni nehézségekkel párosuló magánéleti válsága egészségére is rányomta bélyegét, mindez nem tette lehetővé, hogy személyesen ellássa a speciális szakértelmet igénylő feladatokat, illetve könyvelőt keressen, s azt megfizesse. A beszámolókkal kapcsolatos mulasztás emiatt nem róható a terhére.

Az adótartozás nem amiatt keletkezett, mert az adós jövedelemhez jutott, mely után a közterhet nem fizette meg, hanem a likviditási problémái és személyes válsághelyzete miatt objektív okok következtében nem volt képes menedzselni az adóst. Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezte után nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, és minden, a vezető tisztségviselőtől elvárható intézkedést megtett a hitelezői veszteségek elkerülése és csökkentése érdekében, az adós likviditását megpróbálta helyreállítani. Azt a felperes sem vitatta, hogy nem folytatott a hitelezők kielégítését akadályozó vagy megghiúsító gazdasági tevékenységet. A beszámolók letétbe helyezésének elmulasztása nem nehezítette meg a társaság valós pénzügyi helyzetének megismerését, hiszen az adós minden iratot átadott a felszámolónak, jogkövető magatartását igazolja, hogy teljes mértékben együttműködött a felszámolóval.

* * *

A hitelező fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a Cstv. 33/A. §-a szerinti per megindításának nem előfeltétele az, hogy a hitelező előbb végrehajtás útján eredménytelenül kísérelje meg a követelés érvényesítését. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helyesen értékelte, és az abból levont következtetései is helytállóak. A beszámolókkal kapcsolatosan az önhiba hiányát az alperes nem igazolta, így a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási teher érvényesül. A mulasztás kimentésére az alperes által felhozottak - egyéb érdemi állítás és bizonyíték hiányában - a felelősség alóli mentesülését nem eredményezhetik.

Ügyvezetői tisztsége elvállalásakor tisztában kellett lennie az alperesnek azzal, hogy bizonyos jogszabályi kötelezettségek terhelni fogják. Az alperesnek kellett volna bizonyítani, hogy nem vállalt indokolatlan üzleti kockázatot, és az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható intézkedéseket megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében, azonban mindezt az alperes csak állította, de nem igazolta. Ha az adóst valóban nem volt képes menedzselni, úgy egy

fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lévő tevékenységet nem végző társaságot tartott fenn továbbra is, ahelyett, hogy azt a gazdaságból kivezette volna, így pedig az adóst magára hagyva csak további hitelezői követeléseket generált. E magatartás pedig egyértelműen a hitelezői érdekeket teljes mértékben figyelmen kívül hagyó alperesi magatartásnak minősül.

* * *

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Mindenekelőtt arra mutat rá az ítélet tábla, hogy az alperes fellebbezését a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2010. (III.31.) Kormányrendelet 20. §-a és 29. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges és egyben elégséges körben a tényállást feltárta, azt helyesen állapította meg, s a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű és helyes értékelésével állapította meg az alperes Cstv. 33/A. §-a szerinti felelősségét, így az elsőfokú ítélet megváltoztatására a fellebbezésben felhozottak nem adnak alapot.

I.

Adóvégrehajtás:

Helyesen hivatkozott arra fellebbezési ellenkérelmében a felperes, hogy súlytalan az alperes azon érvelése, mely szerint a hitelező köteles lett volna előzetesen adóvégrehajtás útján az adóssal szemben érvényesíteni követelését. A Cstv. 33/A. §-a szerinti peres eljárásban a bíróság nem az adós és a felperes, illetve nem is a peres felek közötti jogviszonyt bírálja el, hanem a felperes által a hitelezők összességére érdekelően előterjesztett keresetet.

A Cstv.33/A.§-a szerinti igény nem az adóssal, hanem a volt vezetővel szembeni speciális (nem mögöttes, hanem felváltó jellegű és kártérítési gyökerű) igény. A kereset előterjesztéséhez nem jogszabályi feltétel (fogalma szerint sem lehet az) a nemleges (közigazgatási) végrehajtás, figyelemmel arra, hogy a Cstv.38.§ (1) bekezdése alapján az adós ellen a felszámolás kezdő időpontjában folyamatban lévő végrehajtásokat a bíróságnak (hatóságnak) haladéktalanul meg kell szüntetni. A Cstv.33/A.§-ára alapított „megállapítási” kereset pedig csak a felszámolási eljárás alatt, tehát a korábbi végrehajtási eljárások megszűntével terjeszthető elő.

II.

A Cstv.33/A.§ (5) bekezdése objektív és szubjektív feltételei:

A felperes keresetét 2018. november 9. napján terjesztette elő. A Cstv. 83/R. § (4) bekezdése értelmében az e törvénynek a 2017. évi XLIX. törvénnyel módosított 33/A. §-át a 2017. évi XLIX. törvény hatálybalépését követően benyújtott megállapítási és az annak alapján indítható marasztalási keresetekre kell először alkalmazni. Emiatt **a felperesi kereset elbírálására is a Cstv. 33/A. §-a 2017. évi XLIX. törvénnyel módosított 2017. július 1. napjától hatályos rendelkezései voltak irányadóak.**

A Cstv 33/A. § (1) bekezdése által meghatározott elkövetési magatartás: a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatok nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével történő ellátása, ideértve a környezetkárosítással kapcsolatos fordulatot is. Az ezzel okozati összefüggésben bekövetkező eredmény: a gazdálkodó szervezet vagyonának

csökkenése, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból történő meghiúsulása. Ezekkel összefüggésben a Cstv.33/A.§ (3) bekezdése szerinti, a hitelezői érdekek sérelmére vonatkozó korábbi megdönthető törvényi vélelem helyett a Cstv. 33/A. §-a (5) bekezdése bizonyítási kötelezettségre vonatkozó szabályt írt elő. Ennyiben pontatlanul hivatkozott az elsőfokú bíróság a Cstv.33/A.§ (5) bekezdésére vélelemként, ezért az elsőfokú ítélet indokolását az ítéletábra a fentiek szerint korrigálja.

A Cstv.33/A.§ (5) bekezdése értelmében „amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően **neki felróhatóan** nem vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, neki kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.”

Az eredetileg a felperest terhelő bizonyítási teher megfordulásának a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szövege szerint két feltétele van, egyrészt, hogy a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően ne, vagy ne megfelelően (pl. késedelmesen) tegyen eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy ne (vagy késedelmesen) teljesítse a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét (**objektív feltételek**), illetve az, hogy a mulasztás neki felróható legyen (**szubjektív feltétel**). A vezető kimentéssel élhet a szubjektív feltételek vonatkozásában. (Pl.: a beszámoló elfogadására rajta kívül álló okból nem került sor)

A Cstv.33/A.§ (5) bekezdése alkalmazását a konkrét esetben objektív feltételként egyaránt megalapozta a beszámolók letétbe helyezésének és közzétételének elmaradása, illetve a volt vezető Cstv.31.§ (1) bekezdése szerinti kötelezettségek teljesítése terén megnyilvánuló, a zárójelentés szerint igazolt hiányosság (késedelem). (Lásd. a Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-elemző Csoportja „A vezető tisztségviselő hitelezőkkel szemben felelőssége” tárgykörben készített összefoglaló véleménye - a továbbiakban Összefoglaló vélemény - 2016.El.II.JGY.G.2.A/II.2.4. pontját)

A fellebbezési érveléssel szemben a Cstv.33/A.§ (5) bekezdése szerinti mulasztás **szubjektív feltétele kapcsán** - éppen annak szubjektív jellege miatt - **nem a felperesnek kellett igazolni az alperes felróhatóságát, hanem az alperesnek ennek hiányát**. Helyesen mutatott rá fellebbezési ellenkérelmében a felperes, hogy az alperes a beszámolók letétbe helyezésének és közzétételének elmaradása kapcsán tett előadását semmivel nem támasztotta alá. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a másik fordulat, a Cstv.31.§ (1) bekezdése szerinti kötelezettségek teljesítése terén megnyilvánuló mulasztás kimentése kapcsán még tényelőadást sem tett az alperes. A számviteli kötelezettség teljesítésének elmaradása kapcsán az alperes által állított körülmények (személyi válság; tájékoztatatlanság; kapcsolattartási problémák a könyvelővel) a valóságuk esetén sem alkalmasak annak megakadályozására, hogy a bizonyítási teher a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján ne forduljon át az alperesre.

III.

Az alperesi bizonyítás sikertelensége:

A Cstv. 33/A. §-át 2017. július 1. napjával módosító 2017. évi XLIX. törvény 17. §-hoz kapcsolódó **miniszeri indokolás** szerint „az (5) bekezdésbe került át azon jogkövetkezmény megállapítása, ha az adós volt vezetője oly módon nehezítette meg a vele üzleti kapcsolatba kerülők számára az adós való pénzügyi helyzetének megismerését, hogy nem vagy nem megfelelően tett eleget a számviteli kötelezettségeinek, vagy a felszámolás elrendelését követően nem teljesítette a teljes körű vagyonelemez készítését, illetve vagyon- és irattáradási kötelezettségét a felszámoló részére. Ebben az esetben nem tényállási elem a vagyonsökkenés, illetve a vezető mulasztása és a vagyonsökkenés közötti okozati összefüggés. Ezt azt jelenti, hogy a hitelezőnek (vagy a felszámolónak) elegendő a vezetőt terhelő mulasztást bizonyítani. Ez alól ugyan a vezető kimentheti magát, de az (5) bekezdésben a bizonyítási teher is megfordul. Ennek megfelelően a vezetőnek az őt terhelő felelősség alóli kimentéshez azt kell bizonyítani, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.”

A felperes keresetét a Cstv.33/A.§-a (1) bekezdése második fordulatra (a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból történő megfiúsulására) **alapította.** Vagyon hiányában a kielégítés megfiúsulása a konkrét esetben a zárómérleggel igazolt. A beszámolókkal kapcsolatos mulasztással pedig megfiúsította az alperes az adós való pénzügyi helyzetének megismerését, melyre figyelemmel a mulasztás és a hitelezői igények kielégítésének lehetősége megfiúsulása közötti ok-okozati összefüggést is igazoltnak kell tekinteni (EBD2018.G.2.).

A fentiekre tekintettel helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek eleget tett.

Emiatt az alperesnek azt kellett volna igazolnia a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti körülményeket. A bizonyítási teher a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján meghatározott volt, az elsőfokú bíróság anyagi jogi pervezetése ennek megfelelt.

A felek egyezően adták elő a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét és annak időpontját, e téren vita nem volt közöttük. Iratellenesen hivatkozott az alperes arra, hogy azt a felperes sem vitatta, hogy nem folytatott a hitelezők kielégítését akadályozó vagy megfiúsító gazdasági tevékenységet. A felperes a konkrétumokat nem tartalmazó és egyébként sem igazolt alperesi előadást nem fogadta el (Győri Törvényszék G.20.665/2018/7. sorszám alatti beadvány 2. oldal 4. bekezdés, 4. oldal 1. és 2. bekezdés). Ugyanakkor az alperes semmivel nem igazolta azt, hogy vezetési feladata ellátása során a hitelezői érdekeket is figyelembe vette. Az alperes sem személyes válsághelyzetével összefüggésben, sem a Cstv. 33/A. § (4) bekezdése szerint a kimentését megalapozó körülmények kapcsán nem támasztotta alá állításait. Megjegyzi az ítéletábla, hogy a Cstv. 33/A. §-a (1) bekezdése szerinti törvényi feltételek fennállta esetén a kimentés körében a Cstv. 33/A. § (4) bekezdése szerinti körülmények vehetők figyelembe, melyekbe nem illeszthetők be az adós fellebbezésében hivatkozott válságos személyi körülmények.

Az alperes éppen a beszámolók hiányában utólag már hitelesen nem rekonstruálható körülmények miatt nem volt abban a helyzetben, hogy bizonyítsa, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, és az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében. Arra az alperes sem tudott elfogadható magyarázatot adni, hogy a 2013. évi mérlegben még meglévő vagyon, illetve a 2014. május 31-i főkönyvi kivonat szerinti készpénzállomány sorsa mi lett, ezen vagyoni elemek

hitelezői érdekek figyelembevételével történő felhasználását nem igazolta. (Rámutat az ítélet tábla, hogy már a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelemmel összefüggésben is akként alakult a bírói gyakorlat, hogy a vezető tisztségviselőnek kellett azt bizonyítani, hogy mi történt az adós vagyonával a vélelem fennállásának időtartama alatt. - Kúria Gfv.VII.30.290/2018/5.).

A peradatok - a fellebbezési ellenkérelemben foglalt érveléssel összhangban - azt támasztják alá, hogy az alperes annak ellenére, hogy az adós finanszírozása nem volt megoldott, tovább működtette a tevékenységet már nem folytató gazdasági társaságot, mellyel - megvalósítva a Cstv.33/A.§. (1) bekezdése szerinti elkövetési magatartást - csupán további hitelezői igényeket generált.

A fentiekre tekintettel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság az alperes felelősségét a hitelezői követelések kielégítésének megghiúsulásáért. A teljesség kedvéért jegyzi meg az ítélet tábla, hogy a Cstv. 33/A. §-a alapján előterjesztett kereset az összhitelezői érdekeket szolgálja, erre figyelemmel a mind a keresetben, mind az elsőfokú ítélet rendelkező részében megjelölt két összegből csak a teljes hitelezői igénynek (26.028.476,- Ft) van csupán jelentősége.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fentiekre tekintettel a Pp.383.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú perkölségének megtérítésére, ugyanakkor a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján saját másodfokú perkölségét viseli. A meg nem határozható perérték után számított jogtanácsosi munkadíj a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése szerint a kifejtett képviseleti tevékenységgel összefüggésben a rendelkező rész szerint alakul.

Győr, 2020. május 19.

Dr. Szalai György sk.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró